La metamorfosi de la Sara

Mercè Comas i Carlos Lasarte, els protagonistes de 'Darrere la porta', aprofundeixen sobre uns personatges que representen el present i el passat, la llum i la foscor
La filmació va cloure aquest divendres a Portbou

Merc Pons (Sara, al film), en una pausa del rodatge que ha tingut lloc aquests dies a un pis del carrer Ciutadans de Girona Foto: LLU S SERRAT.

Com el Gregor Samsa de Kafka, Sara, el personatge que interpreta Mercè Pons a Darrere la porta –el llargmetratge que el tàndem Pere Solés i David Gimbernat han endegat i que divendres va finalitzar el seu rodatge a Portbou– viu enclaustrat en un pis. En el seu cas, no pas per voluntat pròpia ni cap paranoia concreta, sinó per l'opressió d'un pare possessiu que la té lligada al seu costat. Un militar feixista retirat que l'anul·la com a persona. La seva particular metamorfosi, no absenta de metàfores, l'experimenta quan, a la seva vida, hi entra un nou personatge, un llogater jueu i professor convidat per la Càtedra Walter Benjamin de la Universitat de Girona (encarnat per Hans Richter) que la rescatarà de la seva presó particular, la traurà de les urpes d'un feixisme que encara impera i li obrirà els ulls a un món exterior que fins ara tan sols percebia.

"És un regal", declara Mercè Pons fent referència al personatge que li toca interpretar. Destaca que està molt ben escrit i resulta molt creïble. "Moltes persones experimenten vides tan o més dures com la de la Sara. Castigades tan físicament com emocionalment. Hi ha un món allà fora que no coneixem", diu l'actriu catalana, que, com avança, la història reflecteix però en vol oferir un missatge optimista. "És la lluita per la llibertat contra la foscor que representa el feixisme."

El dolent de la funció, "l'ogre", com el defineix Pere Solés –guionista i codirector del film–, l'interpreta Carlos Lasarte, el qual confessa que no li ha costat gens assumir un paper que, sense entrar gaire en detall, li ha tocat viure de prop en l'àmbit familiar. El descriu com "un pare paràsit que, per sobreviure ell, aniquila la seva filla". El defineix com "cruel", però alhora no s'està de dir que "tots tenim aquesta part obscura i repressora", que en aquest cas és portada fins a les últimes conseqüències. La figura patriarcal, reclosa per voluntat pròpia, ve a ser "el mal contingut a la clova" o, com apunta Solés, "aquells fantasmes del passat que s'entossudeixen a romandre".

Com la resta de projectes engegats per la productora gironina DDM Visual –creada per Solés i Gimbernat–, Darrere la porta s'ha gestat tenint en compte les limitacions pressupostàries d'aquest tipus de pel·lícules que es mouen al marge de les grans produccions. I amb la coproducció de la francesa French Kiss.

La pel·lícula s'ha rodat aquests dies majoritàriament en interiors d'un pis del Barri Vell de Girona i un local abandonat de Pedret. Divendres van donar per finalitzada la filmació després d'una llarga jornada que va finalitzar amb l'obtenció de plans dels carrers, la platja i el Memorial de Walter Benjamin de Portbou, figura tràgica que representa encara avui dia la llibertat en temps de penombra.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/739969-la-metamorfosi-de-la-sara.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss